

BOB&YOUP

BOB & YOUP

FOTO'S: BOB BRONSHOFF | TEKSTEN: YOUP VAN 'T HEK

Het begon heel simpel in de *Varagids*, die toen nog heel aanstellerig *Vara-TV-Magazine* heette. Of Bob en ik een pagina wilden vullen? En die moest gaan over de voorbereidingen voor mijn oudejaarsconferentie 1999. We wisselden van eeuw, dus een beetje extra aandacht mocht wel. En op de een of andere manier zijn we er nooit mee opgehouden. Te leuk om te doen. Hoe we de onderwerpen kiezen? Bob bepaalt. Hij maakt een foto en stuurt die naar mij. In het begin gooide hij hem nog gewoon door de ouderwetse brievenbus en tegenwoordig verrast hij mij wekelijks per mail. Bob is een man van de straat. Zeker drie keer per week zie je hem fietsen door Amsterdam. Onderweg naar iets of niets. En zomaar opeens valt zijn oog op een bepaalde situatie. Een opvallende of juist een heel onopvallende situatie. U en ik lopen er langs zonder iets bijzonders te zien. Bob niet. Bob ziet en klikt razendsnel. En zo snel maakt hij ook zijn portretten. Geen gedoe en geen getut. Binnen een paar minuten staat het slachtoffer erop. En altijd goed. Altijd raak.

In dit boek een deel van de oogst van tien jaar *Bob & Youp*. Door ons geselecteerd op gevoel. Precies zoals Bob schiet en ik schrijf. Er zit geen grote gedachte achter. Hoe lang we er mee doorgaan? Als het aan ons ligt lang. Hoe lang? Voorlopig zeker nog tien jaar.

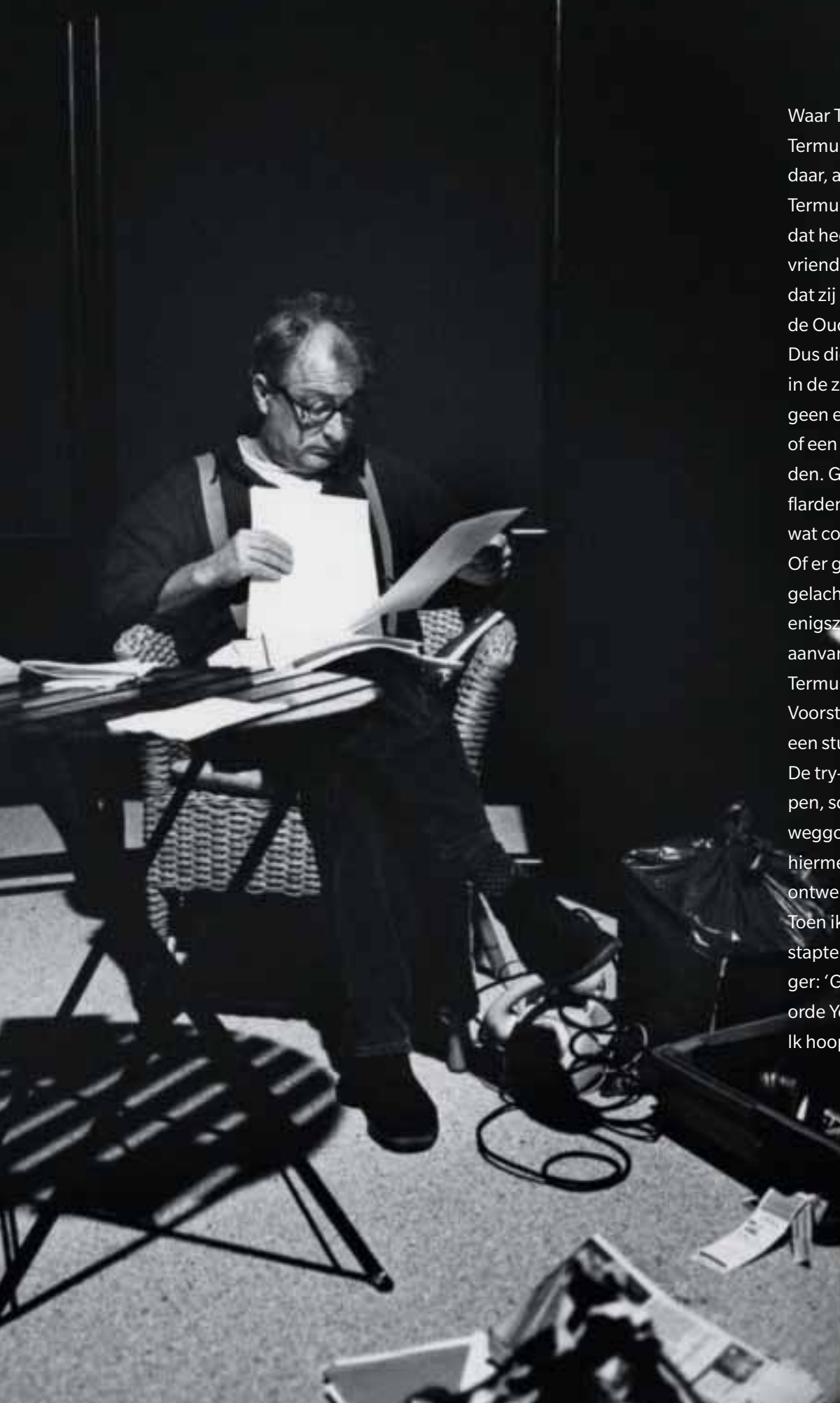
Herfst 2009

Youp van 't Hek

Dus je denkt: maandag begin ik met schrijven, dan zet ik de eerste woorden van de conference op papier. Antwoordapparaat aan, thermoskannetje koffie mee naar boven en werken. En op die dag komt er een heel aardige meneer met een gigantische machine, die een hels kabaal maakt. Hij gaat een buis voor glasvezelkabels onder de gracht leggen. Die machine is zo duur dat ze tot diep in de avond doorwerken. En ze beginnen 's morgens heel erg vroeg! Boven het lawaai van de graafmachine klinkt de gezelligheid van Radio 538, Sky-radio of andere debielpulp. Echt een goed begin!

Waar Termunterzijl ligt? Bij Termunten! Termunten ligt bij Delfzijl. Hard remmen daar, anders flikker je van de wereld af. In Termunterzijl heb je een havenkroegje en dat heet Het Gouden Zieltje. Dat café is van vrienden van mij en aan hen had ik beloofd dat zij de allereerste leesvoorstelling van de Oudejaarsconference zouden krijgen. Dus die kregen ze. Vijfenzeventig mensen in de zaal, papier nog nat van de inkt, nog geen enkele rode draad, laat staan een lied of een vorm waarin het gegoten moet worden. Gewoon een stuk of wat pagina's met flarden, ideeën, stukjes lied en zo. Verder wat columns en wat oude liedjes. Of er gelachen is? Ja, er is gelachen. Hard gelachen zelfs. Op de foto leg ik de teksten enigszins op volgorde en kijk het vlak voor aanvang allemaal nog eens rustig door. Na Termunterzijl volgde Schiermonnikoog. Voorstelling in het Dorpshuis. Werd alweer een stuk langer en leuker. De try-outs zijn nu echt begonnen. Schrap- pen, schrijven, omgooien, herschrijven, weggooien, zus beginnen, zo beginnen, hiermee eindigen of toch daarmee, decor- ontwerper bellen, enzovoort. Toen ik op Schiermonnikoog op de boot stapte om terug te gaan, zei een Gronin- ger: 'Gnoten gisternavond. Komt dik in orde Youpie!' Ik hoop het maar.

Toon Hermans is een van de vijf redenen waarom ik op het podium sta. Jeugdheld dus. Toon in Carré! Ik was twaalf of zo. Hij verpletterde mij toen vanaf de eerste seconde. De groeven van zijn langspeelplaten werden loopgraven door het vele draaien. Als hij in die tijd op televisie kwam, dan was het doodstil op straat. Dat wou ik ook! Toen ik twee jaar geleden zes weken in Carré ging staan, belde *Het Parool*. Of ze mij mochten spreken. Mocht! Maar ik had een leuker idee: Mag ik voor jullie krant Toon Hermans interviewen? Hij is uiteindelijk de uitvinder van de onemanshow en de eerste die Carré omtoverde tot een kleine kroeg. Dat mocht zeker. Met een blocnote naar zijn huis en een uurtje of twee zitten bomen. Leuk gesprek. Deze foto is gemaakt in het Theaterinstituut. Toon overhandigde daar een Edison aan de samenstellers van een cabaretverzameling. Ik ging voor Toon. Wilde hem gewoon even de hand schudden. Stomtoevallig stond hij 's morgens op mijn antwoordapparaat. Dat ging over iets anders. Hier konden we niet praten. Met een fotograaf of twintig om je heen is dat onmogelijk. Dus hebben we een fotograafloze afspraak gemaakt. Dat onzeker kijkende brilletje onder in de foto is mijn zoon Julius. Die vroeg na afloop: 'Wie was die meneer?'

‘Vooroordeel’ heet deze rubriek. In het geval van de EO wel een goede titel. Ik kan door mijn vooroordeel niet goed over Andries Knevel oordelen. Door mijn vooroordeel heb ik zijn programma eigenlijk nog nooit echt goed gezien. Ik sla de EO altijd vanzelf over. Ik zap er omheen. Fout? Ik denk het wel. Ze hebben bijna nooit een icoontje in de bovenhoek, maar je hoort en ziet het meteen. Als een mevrouw met een hoog gesloten blouse tuttig tegen kinderen zalft, dan weet je het al. Net als wanneer je een paar mutsige vrouwen op ijzige toon tegen elkaar hoort zeggen dat dat een heel moeilijke periode was, laat staan als ik een blije baard hoor vragen: ‘Had je toen het gevoel dat de Heer je in de steek liet?’ Het enige bloot dat de EO toont, wordt altijd geopereerd. Ik zap door naar voetbal of een ordinaire knokpartij voor de Veronica-debielen. Liever dat dan dat christelijke gezwatel. Ik denk dat het vooroordeel wederzijds is. Ik ga er vanuit dat een beetje EO-lid ook onmiddellijk schakelt als deze kleine, dikke, vloekende en tierende cabaretier in beeld komt.

Ik vind mijn vooroordeel tegenover Knevel fout. Hij lijkt me een aardige en rechtschapen man, maar ik ben een beetje allergisch voor het toontje. Ik hoor in zijn vragen nooit geloof, maar een soort zeker weten.

Hoorde via fotograaf Bob nog wel een aardige anekdote van Andries zelf. Hij schijnt, toen hij jong was, mij een keer ten huize van een vriendje op mijn bek getimmerd te hebben! Ik kan me dat niet meer herinneren. De echte klappen dreunen door, maar een hengst van zo’n gereformeerde blijft niet echt hangen. En na die klap is hij natuurlijk bekeerd en heb ik een raar vooroordeel gekregen tegen alles wat met gereformeerden en hun God te maken heeft. Kortom: Andries is begonnen.

Dit is Catherine van Woerden, de moeder van Inimini. De Iniminima dus. Of schrijf je leniemienie? Ik weet het niet. We kennen deze aardige mevrouw niet. Zij is de stem van leniemienie en bedient de lieve *Sesamstraat*-muis vanonder een tafel. Dus is ze altijd buiten beeld. Net als de moeder van Pino en de vader van Tommie. Bij de stemmen van Ernie en Bert hebben we wel gezichten: Wim T. Schippers en Paul Haenen. Vroeger ging de televisie steevast aan voor de gezelligste straat van Nederland. Als mijn kinderen keken, dan keek ik ook. Ernie en Bert waren mijn favorieten. Prachtduo.

Maar ook Lex Goudsmit en Gerda Havertong. En Meneer Aart natuurlijk. Goeie, ouwe, chagrijnige dwarsligger. En maar brommen en aandacht vragen.

Helaas haalt *Sesamstraat* onze beeldbuis niet meer. Onze kinderen zijn te groot en soepen al. Wel jammer. Want nu de kinderen niet meer kijken, kijk ik ook niet meer. Staat zo raar als een man van midden veertig in zijn eentje *Sesamstraat* aanzet. Ik denk dat mijn vrouw dan zacht met de huisarts gaat fluisteren en er binnen een week of wat een ambulance voorrijdt. Deze brengt me dan naar het gekkemensenhuis. En dat gaat me ook weer te ver. Hoewel? Daar kan je ongegeneerd *Sesamstraat* kijken. Ik zal er eens over denken. Het programma is het dubbel en dwars waard.

Een kwestie van kiezen heet het en ik zie het zelden. Dat komt omdat de zondagavond bij ons heilig is en we, behalve naar voetbal in *Studio Sport*, geen tv kijken. En de video neemt gewoontegetrouw de VPRO op. Toch heb ik dit programma weleens gezien en ik vind het wel leuk. Het is een mooie vorm en Jeroen Pauw doet het ronduit goed. Vooral het liegen van de gasten bevalt me. Nergens wordt namelijk zo gelogen als in interviews. Ik weet daar zelf alles van. Er worden vaak zoveel indiscrete vragen gesteld, dat je denkt: daar zou de interviewer zelf ook geen eerlijk antwoord op geven. Wat gaat het al die suffe kijkers aan of ik vreemdga, miljonair ben of wat ik van mijn collega's vind. Jokkebrokken om bestwil. In dit programma is het percentage leugens hoog. Je ziet de gast aan zijn pr denken. Of aan thuis. Of aan allebei. Of ik in het

programma zou willen? Ben nooit gevraagd, maar ik denk het niet. Ik droomde er laatst van. Jeroen vroeg me wat ik ervan zou vinden als mijn vrouw naakt in *Playboy* zou staan. Op afwasbaar papier en duizenden truckers in duizenden cabines op afgelegen parkeerplaatsen zouden ze aan haar denken, terwijl ze de hand aan zichzelf sloegen. Ik stamelde dat ik dat niet erg vond, dat is een keuze van mijn vrouw, eigenlijk ben ik wel trots dat ze honderdduizend arbeiders opwindt en ik ben niet zo bezitterig... Badend in het zweet schrok ik wakker naast mijn prachtige eega, die zacht en tevreden sliep. Niks *Penthouse*, *Playboy* of ander groezeligs. Gewoon van mij en zover ik weet van niemand anders. Ik kroop dicht tegen haar aan en viel grinnikend in een heerlijk diepe slaap. Trots? Als een pauw.

Paul Witteman. Veel vrouwen vallen voor hem. Beschaafde man, keurige man, intelligente man, goed voorbereid ook, sympathiek, laat iedereen uitspreken, geeft iedereen het woord.

Ja, ja. Echte Haarlemmer. Dat zeggen de dames nou nooit over mij. Ik ben te dik, te ruw, te grof en laat helemaal niemand anders aan het woord. Ik ben een grote fan van Witteman. Van *B&W-Witteman*. Dat *Lagerhuis* vind ik een verzonnen kermis. Kakker speelt kakker, Hagenees speelt Hagenees, christen speelt christen en Witteman speelt Witteman. In *B&W* is Witteman Witteman. Het is actueel, botsend en zit geramd in elkaar. Mag van mij alleen op een beter uur. Wie kijkt er nou om half acht 's avonds televisie? Kinderen en debielen nemen dan hun dagelijkse stukje soap tot zich, maar normale mensen gaan dan toch pas aan tafel? Volgens mij moet het programma een uurtje later. Of ze moeten het net als *Netwerk*, het *Journaal* en het *Sportjournaal* 's nachts herhalen. Eigenlijk kijk ik alleen maar 's nachts. Liefst video. Kan je lekker doorspoelen als het saai wordt. *B&W* spoel ik bijna nooit door. Waarom niet? Bijna nooit saai.

Of ik gisteravond *Netwerk* heb gezien?
Nee!
En *Nova*?
Ook niet.
Jiskefet?
Sorry, ook niet.
Televisie van Arjan Ederveen toch wel?
Nee. En *Barend & Van Dorp* heb ik ook gemist. *Zembla* ook trouwens. En *De stoel* schoot er bij in en *Glamourland* heb ik een weekje overgeslagen en *Ouwe jongens* heb ik drie keer opgenomen, maar nog steeds niet...
Wat ik dan wel doe? Beetje lezen, schrijven, lanterfanten, kinderkamer schilderen, de tuin op orde brengen, maar de televisie schiet er bij in. We hebben er vijf! Vijf televisies. Langzaam gespaard. Een ouwe zwart-wit en vier kleuren. En toch niet kijken. Geen soap, geen bus, geen show. Niks. Wat ik eigenlijk moet doen?
Wat deze meneer doet! Ik moet ze eigenlijk mijn huis uit donderen. Hoewel? Ik gebruik ze voor het *Journal*, Teletekst en binnenkort komt er weer leuk voetbal. Dus... Toch kan je zonder! Ik kan makkelijk zonder! Doe ze dan weg, die asociale, gezinsontwrichtende, gezelligheidsondermijnende krenge. Je hebt gelijk! En meer dan dat! Doe het dan! Stekker uit het stopcontact en weg dat krenge!
Of wil je niet?
Ik wil wel, maar ik durf niet.

De politicus geschminkt. Hij moet stralen met zijn koffertje. En terecht. Nederland houdt voor het eerst geld over. Niks financieringstekort. De minister van Financiën heet Zalm. Luxer kan het bijna niet. We hebben het heerlijk met z'n allen. Gerrit heeft volgens mij een fantastisch leven. Hij is boekhouder van een bloeiende onderneming.

Wil je een vliegveld in zee? Doen we! Zinloze Betuwelijn? Geen punt! Nog een snelweg boven de snelweg? Is goed! Maar hoelang nog? Zolang de gasbel rinkelt. En die rinkelt nog wel even. Daarbij hebben we ook nog wad gas in reserve. Komt allemaal wel goed. Volgende plan? Heel Nederland overdekken zodat het nooit meer regent!

Als ik zomergast bij Adriaan van Dis was, dan zou u een leuke uitzending hebben met een beetje Swiebertje, Mik & Mak en Okkie Trooy, stukje Toon Hermans, een flard Monty Python, een stevig stuk Van Kooten en De Bie, een stuk of wat prachtige Cruijff-acties, een gouden schaar van Piet Keizer en een tiental Van Basten-doelpunten. Een stukje *C'eravamo tanto amati* van Scola zou ik willen zien, een beetje Haanstra, sowieso de zwembadscène uit *The Graduate* plus natuurlijk nog wat van *The Godfather*. En Bette Midler en toch nog maar een keer de eerste stap op de maan en een korte André van Duin. En verder zou ik graag wat Beatles en Callas willen horen, Bomans en Marlene Dietrich, Ederveen in zijn kurkprogramma, een klein weerzien met Wim Kan, een vleugje Finkers, scènetje van Ko van Dijk uit *De dood van een handelsreiziger* en Carmiggelt natuurlijk en uiteraard de Kiwani's bij Michiel van Erp. *Ja zuster, nee zuster* zou ik graag willen, maar dat kan niet omdat een of andere boterletter bij de nos de hele serie ooit gewist heeft. Dus doe ik maar een stukje interview van Annie M.G. bij Ischa Meijer. Verder zal ik niet te zwaar over mijzelf babbelen. Heb een enorme hekel aan de zomergast, die wil laten zien dat hij in zijn vrije tijd nadenkt, u hoeft ook niet bang te zijn dat ik iets van mijn eigen werk laat zien. Ik ben best ijdel, maar er zijn grenzen. Verder zal ik sowieso het slot van het laatste concert van Jacques Brel in het Parijse Olympia laten zien en Cassius Clay wil ik eigenlijk ook nog wel een keer voorbij zien komen en de Stones natuurlijk en Ajax-Benfica in Parijs en... Kortom: het wordt een heerlijke avond. Maar mij vraagt hij niet.

Vic van de Reijt is gek. Hartstikke gek zelfs. Hij is een van de aardigste gestoorden die ik ken. Vic heeft een tic, een zogenoemde 'singletjes-tic'. Hij spaart al die mallotige vijfenveertigtoerenplaatjes en heeft er volgens mij duizenden. Hij heeft ook een heuse top 100 samengesteld en die is een tijdje geleden afgedrukt in *Het Parool*. Nu draait hij zijn plaatjes op zondagavond bij Patrick van den Hanenberg in het radioprogramma *Uitgelicht*. En er is een prachtig boekje van zijn top 100 uit. Begin juli was er een meezingavond in Paradiso, dat kokend heet uitverkocht was. Het werd een pracht van een meezingavond met allerhande artiesten, die stuk voor stuk hun favoriete meezinger zongen. Het werd een geweldig feest. Ik had spijt dat ik er niet naartoe was gegaan en beledigd dat ik niet was uitgenodigd. Volgend jaar doen ze het weer. Welk nummer ik dan zing? *De glimlach van een kind* van Willy Alberti. Wie er nummer één staat in de top 100 van Vic? Wat dat betreft is dit een zeer gemakkelijk zoekplaatje. Vic zit hier aan een van de Amsterdamse grachten! Dat liedje dus. Van de onlangs overleden Pieter Goemans. En wie er verder in zijn top 100 staan? Luister zelf, zou ik willen zeggen. Of koop zijn boekje! Vic is gek. Hartstikke gek. En maakt de wereld leuker en het leven draaglijker!

Hij kan zo sloffen. Zo sloom kijken! Zo erg zelfs dat je er als kijker doodmoe van wordt. Niemand kan na twee gewonnen sets zijn koppie zo mooi laten hangen als Richard. Zijn laatste 'Wimbledon' was werkelijk dramatisch. Het werd gelukkig ondergesneeuwd door het vele voetbal van dat moment. Niemand keek. Ik ben geloof ik de enige die het gezien heeft. Hij verloor van een gozer, die tot dan toe alleen van het muurtje had gewonnen. Hoe krijgen we Richard weer in de lift? We willen hem nog een Grand Slam zien pakken. Ik ben een fan en weet nog waar ik zat toen hij Wimbledon won. Deze vraag mag je iedereen stellen! Waar zat jij toen Krajicek Wimbledon won? Die hoort in de categorie: wat deed je op het moment dat je hoorde dat Kennedy was vermoord? Laatst hoorde ik het verhaal dat er allerlei nitwits zijn die Richard Krajicek gratis adviezen geven. Hij krijgt brieven van gepensioneerde tennisleraren uit Wapserveen, die zeggen dat hij iets aan zijn opslag moet doen en er meteen bij vertellen wat! Derderangs campingbadmintonners melden wat er mis is met zijn voetenwerk en tennissende theemutsen uit Wassenaar en Blaricum vertellen hem hoe hij meer rendement uit zijn volley kan halen. Toen ik dat hoorde, dacht ik: ik ga even langs en ik leg hem, zo vlak voor de US Open, nog één keer uit hoe het moet! En als het nu weer mislukt, dan kan ik er ook niks aan doen. Maar het mislukt niet. Hij wint de US Open! Hij gaat niet sloffen als hij achterstaat, niet zielig kijken na een dubbele fout en ook die wanhopige verdrietblik na een negatieve beslissing van een blinde lijnrechter blijft achterwege. Ik heb een middag met hem getraind, hem de laatste kneepjes van het vak geleerd en op hem ingeprept als een Ratelband. En: nu gaat het lukken. Zeker weten. Richard wint de US Open en ik blijf er voor op!

Als je het over de Olympische Spelen hebt dan heb je het sowieso altijd even over mevrouw Blankers-Koen. Vier keer goud in Londen!! Vier keer. Zij is terecht sportvrouw van de vorige eeuw geworden. Zij liep nog in het epoloze tijdperk, hoefde niet op hoogtestage, laat staan dat ze in een of andere enge zuurstoftent moest slapen. Ook had ze geen mental coach, psychotherapeut of andere Ted Troost bij zich. Niets van dat al. Ze liep gewoon harder dan de rest. Hoe dat kwam? Ze had zich helemaal gek getraind. Hoe ze naar die training ging? Met twee kinderen op de fiets van haar man! En waarom op de fiets van haar man? De familie Blankers had maar één fiets. Dus toen ze in '48 de topprestatie neerzette die de hele sportwereld verpletterde, kreeg ze van de gemeente Amsterdam een fiets. En daar was ze ziels en zielsgelukkig mee. Nu rijdt de hele Olympische ploeg op voorhand al een paar jaar in een gesponsorde leasebak. Als ze die niet hadden waren ze nooit komen trainen. De huidige topsporter moet fysiek, psychisch en maatschappelijk begeleid worden. Er wordt vooral op de voeding gelet. Uitgebalanceerde mineralen, vetten, ijzers en vitaminen.

Fanny Blankers at gewoon wat de pot schafte. Ooit hoorde ik een interview met haar op de radio en dat vraaggesprek verpletterde mij echt. Zoveel nuchterheid, zoveel vrolijkheid, zo verschrikkelijk veel relativering. Er zijn weinig foto's waar ik gelukkiger mee ben dan met onderstaand plaatje. Hij krijgt dan ook een ereplek op mijn werkkamer. In een mooi lijstje! Mevrouw Blankers-Koen deed aan atletiek in de tijd dat sport nog sport was. Niks geen Nike, Adidas of andere vage uitbuiters van arme kinderen, die bijna alles bepalen. Zij deed nog mee in de tijd dat meedoen belangrijker was dan winnen. Hoewel? Dat winnen was natuurlijk wel mooi meegenomen. Op dit moment is mevrouw Blankers-Koen in Sydney. Als eregast van het IOC. En terecht. En ik ga tijdens alle wedstrijden op de televisie uitsluitend naar de tribunes loeren om te ontdekken of ik haar zie. En als ik merk dat ze een mindere plek heeft dan Willem-Alexander, vlieg ik persoonlijk naar Australië om dat even recht te zetten. Maar ik denk dat Alex een heer is en uit zichzelf zijn VIP-plek aan mevrouw Blankers-Koen aanbiedt. Waarom? Omdat hij slechts een prinsje is en zij de absolute koningin!

Tweede Kamervoorzitter Jeltje wil meer vuurwerk in het parlement. Ze wil het Britser, meer Knesset, Latijns. En terecht. Bij ons is het een suf en saai zootje, maar het is niet voor niks de volksvertegenwoordiging. We zijn namelijk ook een suf en saai volk. Er lopen duizenden Hans Hillens en Melkertjes rond en het land is vergeven van de fatsoensrakkerige De Hoop Scheffers. Saaie sukkels dus. Pyjamaslapers. Nooit hoor je ze eens tegen elkaar tekeergaan. Jan Marijnissen heeft een keer tegen Weisglas 'even dimmen' gezegd en over die brutaliteit hebben ze het in Den Haag minimaal een maand of drie gehad. Dat was sensatie! Wat zeg ik? Oorlog was het. Een verbale atoombom! Het moment is ongeveer zestienhonderd keer herhaald in alle actualiteitenprogramma's. Ik hoop dat het Jeltje lukt en dat het komend jaar inderdaad een beetje heftiger toegaat. Dus niet allerlei vooropgezette debatjes, waarbij de uitslag door de parse broeders en zusters al in

Het Torentje be-kok-stoofd is. Vuurwerk willen we. Vonken! Oprechte boosheid! Een grote taak is in dezen weggelegd voor de parlementaire pers. Kijk ze hier staan onder leiding van de krachtige en prachtige Wouke van Scherrenburg. Zij is de absolute akela van de Nederlandse parlementaire journalisten! Ik reken dan ook vooral op haar! Dan volgen die andere pennenlikkers vanzelf. Laat het lawaai beginnen met de pers. Uit, die handschoentjes, grijp ze bij de keel en laat de politici niet los tot ze werkelijk geantwoord hebben op de gestelde vraag. Dus geen gedijkstal! Jullie heten niet voor niets pers. Maak lawaai, herinner ze aan regeerakkoorden, confronteer ze met verkiezingsbeloften en laat ze niet ontsnappen. Als het verontwaardigde lawaai in de pers begint, dan slaat de herrie vanzelf over naar de tot nu toe gezapige bankjesgeeuwers! Kortom: hup Wouke. Pak ze en schud ze leeg.

Bianca Krijgsman en Plien van Bennekom maken *Zaai*. Prachtvondst. Twee boerenmeiden op een hek met als hoofdregel: 'Ik verveel me zo!' Weet dat inmiddels veel meiden bij wijze van grap op deze manier met elkaar praten, sterker nog: hoorde laatst dat er in een Amsterdams meidenstudentenhuis uitsluitend op het zeurderige *Zaai*toontje gecommuniceerd wordt. Terecht! Ze zijn erg leuk en het idee is jaloersmakend simpel. Onlangs zag ik Plien & Bianca in het theater en had werkelijk een kostelijke avond. Mooie maffe beelden, dwarse dialogen en rare scheve gedachten. Ik vond het heerlijk! De avond was dubbel leuk omdat ik naast een redelijk muf echtpaar zat dat er niks, maar dan ook niks aan vond. Zelden twee mensen zo zuur en afkeurend zien kijken. Had steeds de indruk dat ik aan het suffe stel mijn excuses aan moest bieden als ik moest lachen. Op een gegeven moment schoot de vrouw van het dorre echtpaar spontaan in de lach. Zelden een echtgenoot zo bestraffend naar zijn vrouw zien kijken. Als je bereikt hebt dat dit soort mensen jou verschrikkelijk vindt, dan ben je leuk, hartstikke leuk zelfs!

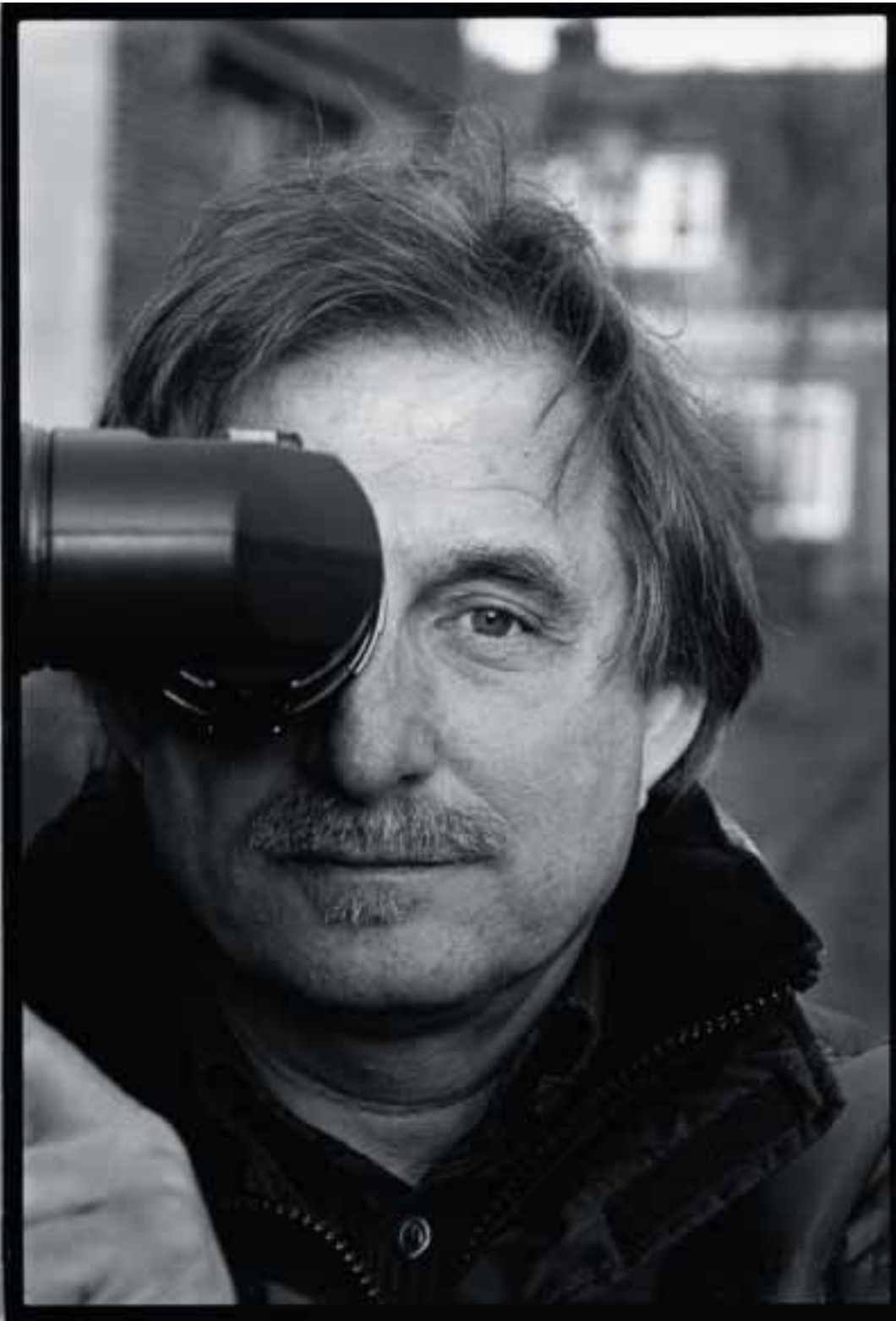
Zo langzamerhand trouwe huis- kamervrienden. Elke avond toch even kijken wie ze hebben. En de combinaties zijn vaak vrolijk. Een derderangs soapster met ambities, een vreugdeloze schaduwspits, een tweedehands zanger en een ligende politicus. Goeie tafel dus. Wat ik zeer waardeer, is hun jour- nalistieke kant. Iemand heeft iets gedaan of gezegd en zit de volgen- de dag bij *Barend & Van Dorp* zijn of haar standpunt te verdedigen. Of juist te ondergraven. Aardig is ook dat iedereen een mening over het programma heeft en veel mensen zich werkelijk purper ergeren aan het duo. Dat is een gunstig teken. Spraakmakend dus. Of ik ze goed vind? Soms wel, vaak niet. Barend is op zijn ergst als hij iemand in zijn programma heeft die hij aanbidt. Gullit bijvoorbeeld. Iedere kritische vraag ontbreekt en Ruud wordt opgevoerd als een martelaar, die twintig jaar met Nelson Mandela op het Robbeneiland heeft vastge- zeten. Zo heeft hij er nog een paar. En het irritante aan die Van Dorp is dat hij zijn vragen hakkelt en zijn gast nooit ofte nimmer laat uit- praten. Maar dat laatste is ook wel weer leuk. Hij doet dat namelijk zo consequent dat het zelfs meer dan leuk is. Ze zijn nu even weg. Vakantie. Winterstop. Vervelend? Ja, ik vind het ook een beetje lui. Is er in januari geen nieuws of zo? Kortom: aan het werk allebei. Ik mis jullie. Al is het maar om me te ergeren.

Daar zit hij: de onschuldige Jan Mulder. Als je een klein sigaar-tje in zijn hoofd duwt, zou hij een jonger broertje van Fritz Korbach kunnen zijn. Deze man had ik in mijn bijdrage over *Barend & Van Dorp* van vorige week expres niet genoemd. Waarom niet? Hij verdient een eigen plaats. Tegendraadse vrouwensmelter. Wordt betaald om om de zoveel minuten iets te roepen. Leuke baan. Het mag zinnig zijn. Onzinnig is ook goed. Weglopen mag. In slaap vallen is geen enkel probleem. Jan Mulder speelt Jan Mulder! Of is hij Jan Mulder? Ik denk allebei. Hij speelt wie hij is. En hij is zo speciaal dat je hem

kan imiteren. Erik van Muiswinkel zet in *Studio Spaan* af en toe een vlekkeloze Mulder neer. In één keer raak. Groninger. Winschoter om precies te zijn. Heeft meestal weinig woorden nodig om de jokkebrokkende gast te ontmaskeren. Recht voor zijn raap. En dan de vrouwen! Soppen als een pak Dash als ze hem zien. 'Het gaat om zijn stem,' zegt de een. 'Nee, zijn oogopslag!' kirt de ander. 'Zijn hele zijn,' hijgt de volgende amechtig. Wat mijn vrouw van hem vindt? Dat hij vaak van die tuttige truitjes aan heeft, maar ze mist hem wel deze maanden. Ik ook!

Van zijn programma *Buren* werd ik gek. Gek van genot. Prachtige sukkels, fantastische dombo's en weergaloze *losers*, die zeurden over een gootje, een tuinhek of een overhangende tak. De lijzige stem van Frans Bromet was de slagroom op de taart. Zijn mooie camerawerk en zijn zuigende manier van vragen behoorden tot de fundamenteën van dit heerlijke programma. Helaas is het ter ziele. Amsterdammers kenden Frans Bromet al van *Zaal over de vloer*, waarin Rik Zaal bij min of meer bekende Amsterdammers thuiskwam. Bromet filmde meedogenloos: de wasmand in de badkamer, het zuinige saldo op een bankafschrift, de familiefoto's op een lullig buffetje. Zijn beelden illustreerden de woorden van de kakelende hoofdpersoon en nog vaker haalden ze alles onderuit. Bij mij thuis kwam hij er niet in. Hij was te goed. Met zijn nieuwe programma *Het Algemeen Belang* heb ik dat minder. Ik merk dat het me niet zo interesseert. Frans is niet minder, maar de onderwerpen zeggen mij gewoon niks. Provinciaal gezeur. Gemuts om een fietspad. Ik moet wel oppassen met mijn vooroordeel, omdat ik pas twee afleveringen gezien heb. Beide uitzendingen raakten me niet. Eigenlijk wil ik gewoon *Buren* terug en fluister dan ook zachtjes: Frans, ga terug. Film al die verschrikkelijke mensen, die zeikerige ruziemakers, die nitwitterige zuurpruimen en chagrijnige zeurkousen. Laat ze zemelen over een te hoge heg of een verkeerd geparkeerde rolstoel. En stel de vragen op de jou kenmerkende toon. Terug naar de voortuin, de achtertuin en het zijsteegje. Doe het voor mij! Een van je allergrootste fans!